

některý výkon částku menší, nežli činí sazba s přírážkou za společenství, dovolatel ani sám netvrdí. Vidí-li pak porušení § 273 c. ř. s. v tom, že mu přisoudil odměnu, která není nijak značně vyšší, než sazba s přírážkou, bylo jeho věcí, by naznačil položky, jichž přisudkem se cítí býti stížen, by naznačil, kterým přisudkem není vystižena mimořádnost prací, již odvolací soud jinak uznává. Když dovolatel svou výtku v tom směru nijak nespecifikuje, jest jeho dovolání v tom směru nejasným a nedosti určitým a nelze k výtce té přihlížeti (§ 506 c. ř. s.).

Čís. 8033.

Úrazové pojištění dělnické (zákon ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. zák. na rok 1888).

»Úmyslnosti« ve smyslu § 46 zákona nerovná se hrubá nedbalost.

(Rozh. ze dne 10. května 1928, Rv I 1404/27.)

Žalobkyně byla služkou v hospodářství žalované. Utrpěvši při řezačce úraz, domáhala se na žalované náhrady škody. Žaloba byla oběma nižšími soudy zamítnuta, odvolacím soudem z těchto důvodů: Žalobkyně, čerpajíc svůj nárok proti žalované z náhrady škody, byla by mohla svou žalobou jedině tehdy zvítěziti, kdyby byla prokázala, že úraz způsobila jí žalovaná zúmyslně. To však nebylo ani tvrzeno, tím méně prokázáno. Názor odvolatelky, že slova úmyslně (vorsätzlich) v § 46 zákona ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. zák. na rok 1888 neznamenají pouze zlomyslnost, nýbrž že k zodpovědnosti podnikatele podle tohoto ustanovení zákonného stačí, když svou zákonnou povinnost stále zanedbává, nemá v zákoně opory. Jelikož podle § 46 zákona úrazového stihla by žalovanou povinnost k náhradě škody jen tehdy, kdyby byla úraz žalobkyně úmyslně zavinila a ježto úmyslné zavinění úrazu nebylo ani tvrzeno, jest žalovaná podle úrazového zákona proti žalobkyni sprostěna další povinnosti z úrazu, což souhlasí s účelem zákona, by nebyl jednak dělník se svými náhradními nároky závislým na majetkových poměrech podnikatelových, jednak podnikatel nesl nebezpečení úrazu, nýbrž sprostil se ho placením pojistného.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolatelka, napadajíc rozsudek odvolacího soudu jedině z důvodu nesprávného právního posouzení věci, neprávem shledává tento důvod v tom, že odvolací soud nesprávně vykládal slovo »úmyslně« v § 46 zákona ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. zák. z roku 1888 vzhledem k tomu, že občanský zákon hrubé zavinění, tu ve stálém a hrubém zanedbávání zákonné povinnosti založené, staví na roveň zlomyslnosti. Než dovolatelka úplně přehlíží, že řečený zákon jako zákon speciální upravuje úrazové pojištění dělnictva a výslovně ustanovuje odchylkou od občan-

ského zákona, za jakých okolností může dělník od svého zaměstnavajícího jej podnikatele žádati náhradu škody podle předpisů §§ 1325 až 1327 obč. zák. Přichází tu v úvahu § 46 shora citovaného zákona, jenž právě připouští požadování náhrady od podnikatele — v tomto případě od žalované — jen tenkrát, byl-li úraz v podniku přivoděn úmyslně některou z osob v § 45 prvý a druhý odstavec hořejšího zákona označených. Musila tedy dotyčná osoba chtít přivoditi úraz poškozenci a nelze ustanovení to rozšiřovati vzhledem na předpis § 1324 obč. zák. i na hrubou nedbalost (zavinění), jak se pokouší dovolatelka. Že zákonodárce chtěl vyloučiti hrubou nedbalost, nejlepším důkazem jest právě ustanovení § 45 cit. zák. úrazového, kde se stanoví, že podnikatel jest povinen, přivodil-li úraz zúmyslně nebo hrubým zaviněním, pojišťovně veškerá na základě úrazového zákona poskytnutá odškodnění nahraditi a kde stanoví povinnost k náhradě odškodného i při úrazu způsobeném hrubým zaviněním, což by byl zajisté učinil i v případě § 46 téhož zákona, kdyby byl i na hrubé zavinění myslil a nechtěl právě podnikatele sprostiti rizika při úrazu z hrubého zavinění placením pojišťovacích premií pojišťovně.

Čís. 8034.

Nabytí vlastnictví podle § 418 obč. zák.

Bezelstnost stavebníkova není vyloučena již tím, že věděl, že staví na cizím pozemku. Bezelstným stavebníkem jest i ten, kdo se domníval, že smí stavěti na cizí půdě, právem předpokládaje vlastníkovu svolení ke stavbě.

(Rozh. ze dne 10. května 1928, Rv I 1474/27.)

Žalující jednota domáhala se na žalovaných uznání vlastnictví k pozemku, jehož prý nabyta stavbou. Procesní soud prvního stupně uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Zákoník občanský v §§ 417 až 419 uvádí rozličné případy nabytí vlastnictví při stavbě. Ve všech případech provedena jest důsledně zásada římská: »inaedificatio cedit solo«. Vlastník pozemku stává se vlastníkem stavení na něm zřízeného, nechť staví on, nebo někdo jiný se stavivem vlastním nebo cizím. Výjimku z tohoto pravidla uvádí ustanovení poslední věty v § 418 obč. zák., podle něhož, věděl-li vlastník půdy, že se na jeho pozemku staví a staviteli bezelstnému ihned stavbu nezakázal, může žádati toliko, by se mu za staveniště dala cena obecná a stavitel bezelstný stane se vlastníkem pozemku a stavby, nikoliv mu nevzejde toliko nárok na postoupení staveniště. Ovšem předpokládá § 418 poslední věta, že nestala se předběžná smlouva o stavbě na pozemku, neboť v takovémto případě jde pak o postup staveniště. Věděl-li tedy vlastník půdy, že se staví a stavbu nezakázal, avšak stavitel byl obmyslný, platí všeobecné pravidlo již shora uvedené. Třeba řešiti tedy otázku, kdy jest stavitelem bezelstným. Otázka ta v theorii i praxi bývá